

Sygn. akt VI ACa 1851/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Aldona Wapińska

Sędziowie: SA Jacek Sadowski (spr.)

SO del. Iwona Wróblewska - Pokora

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nadużywanie pozycji dominującej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 23 października 2014 r.

sygn. akt XVII AmA 6/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1851/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania antymonopolowego decyzją z dnia 28 sierpnia 2012r.

I. uznał za ograniczającą konkurencję praktykę Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego w Ł. poprzez stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych i niejednorodnych cen za wjazd na w/w dworzec stwarzając tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331ze zm. - dalej uokik) i nakazał zaniechanie jej stosowania,

II. w związku ze stosowaniem określonej w pkt I praktyki ograniczającej konkurencję, na podstawie art. 106 ust.1 pkt 1 uokik, nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 41.825,00 zł.

Przedsiębiorstwo Usług (...) wniesionym odwołaniem zaskarżyło decyzję Prezesa UOKiK, w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił: niewyjaśnienie istoty sprawy oraz sprzeczność zawartego w decyzji rozstrzygnięcia ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Skarżący (powód) wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez orzeczenie, że (...) w Ł. nie stosowało przypisanej mu praktyki polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej oraz uchylenie nałożonej kary pieniężnej, ewentualnie zmianę decyzji poprzez zmniejszenie nałożonej kary.

Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 23 października 2014r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione odwołanie.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne sądu pierwszej instancji.

Na podstawie zawartej w dniu 15 lipca 1999r. z Miastem Ł. umowy (...) w Ł. jest wyłącznym zarządcą jedyne, znajdującego się w tym mieście dworca autobusowego. Zgodnie z §3 umowy (...) Ł. umożliwił innym przewoźnikom korzystanie z dworca i pobiera od nich opłatę eksploatacyjną w wysokości ustalonej w drodze zawieranych odrębnie umów. Jednym z przewoźników świadczącym usługi przewozowe dla ludności jest przedsiębiorca D. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...). Przedsiębiorca wystąpił do zarządcy dworca o udostępnienie części dworca autobusowego i placu manewrowego w celu wykonywania usług przewozowych. W przedstawionym projekcie umowy (...) Ł. ustalili opłatę za jeden wjazd na teren dworca w wysokości 50 zł. Wysokość opłaty została ostatecznie obniżona do 40 zł netto przy jednym wjeździe dziennie i 17 zł przy czterech i więcej wjazdach.

Z informacji złożonych przez (...) w postępowaniu wyjaśniającym wynika, że z dworca autobusowego w Ł., na podstawie zawartych umów lub na zasadzie wzajemności korzysta oprócz (...) również 20 przewoźników. Łączne koszty ponoszone miesięcznie związane z zarządzaniem dworcem w 2011r. (...) Ł. wyliczył na kwotę 46 209,12 zł. W przeliczeniu koszt dzienny wyniósł 1 540,30 zł., a przyjmując za podstawę ilość wjazdów własnych pojazdów na dworzec ustalił, że koszt wjazdu jednego pojazdu wynosił 14,81zł. Na podstawie przedstawionej kalkulacji (...) ustalił dla 13 przewoźników, z którymi nie współpracuje na zasadzie wzajemności, ceny za jeden wjazd w wysokości od 5 do 40,65 zł. Najwyższe stawki (20 – 40 zł) ustalono dla czterech przewoźników wykonujących przewozy międzynarodowe. Każdy z tych czterech przewoźników wjeżdża na dworzec autobusowy w Ł. tylko 4 razy w miesiącu. Pozostali przewoźnicy, wykonujący regularne przewozy korzystają z dworca od 1 do 12 razy dziennie. Wnoszone przez nich opłaty za jeden wjazd ustalone zostały w większości w wysokości około 10 zł. Łącznie z autobusami (...) w ciągu jednego dnia na teren dworca wykonywanych jest 186 wjazdów. Uwzględniając wjazdy okazjonalne zarządca dworca obliczył, że w miesiącu realizowane są 5604 wjazdy. Biorąc za podstawę obliczenia koszty miesięczne podane przez (...) (46 209 zł) koszt za jeden wjazd wynosi około 8,25 zł.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2011r. Prezes UOKiK wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem nadużywania przez (...) Ł. pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego w Ł. poprzez stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych i niejednorodnych cen za wjazd na wymieniony dworzec, stwarzając tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji, co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik. W piśmie z dnia 23 listopada 2011r. (...) Ł. przedstawiło na wezwanie Prezesa UOKiK informacje, dokumenty, oraz wyjaśniło, że ceny za wjazd zostały ustalone w zawartych umowach i nie są przez kontrahentów kwestionowane. (...) stwierdził, że nie nadużywa pozycji dominującej na rynku lokalnym. Do złożonego pisma (...) dołączył kserokopie wszystkich umów podpisanych z przewoźnikami, dotyczących korzystania z podległych mu dworców autobusowych, oraz kopie faktur wystawionych od października 2010r. do października 2011r. celem przedstawienia kosztów ponoszonych w związku z utrzymaniem dworców. Z akt sprawy wynika, że ceny za jeden wjazd autobusu na teren innych dworców znajdujących się w okolicznych miastach województwa (...) kształtują się na poziomie od 4,92 zł w Z. do 15 zł w G..

W 2011r. (...) Ł. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej osiągnął przychód w wysokości 23 044 075,44 zł. Uzyskany w tym czasie przychód związany z użyczaniem terenu dworca autobusowego w Ł. wyniósł 292 434, 21 zł.

Pismem z dnia 26 czerwca 2012r. Prezes UOKiK zawiadomił (...) w Ł. o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Mając powyższe ustalenia na uwadze sąd okręgowy uznał, że odwołanie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Nie podzielił zarzutów powoda dotyczących wadliwego wyznaczenia w tej sprawie rynku właściwego. W ocenie sądu okręgowego rynek właściwy w sprawie nie powinien obejmować również przystanków autobusowych w Ł., albowiem powód nie wykazał, że jest uprawniony do podejmowania jakichkolwiek decyzji w przedmiocie korzystania z tych przystanków przez innych przewoźników. Z tych względów za bezzasadne sąd okręgowy uznał również zarzuty powoda dotyczące nieustalenia struktury rynku, rozmiaru udziału powoda i innych uczestników w rynku, stopnia koncentracji i przedsiębiorców, oraz niewyjaśnienia w decyzji w sposób poprawny, czy odwołujący posiadał na rynku pozycję dominującą. Jak wskazał sąd okręgowy, w aspekcie przedmiotowym rynek właściwy został określony w tej sprawie jako rynek udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego w Ł.. Na decyzje o udostępniania miejsc postojowych nie mają żadnego wpływu inni działający na terenie dworca przedsiębiorcy. Na tak określonym rynku właściwym (...) w Ł. ma pozycję monopolistyczną. Powód nie wyjaśnił także i nie udowodnił zarzutu zastosowania w sprawie błędnego kryterium oceny pozycji dominującej. Powołana w odwołaniu doktryna urzędów kluczowych nie znajduje zastosowania do oceny działania powoda z uwagi na rodzaj stosowanej praktyki, określonej w art. 9 ust.2 pkt 3 uokik. Podnoszony przez powoda argument, że w sprawie nie było niezbędności danego urzędnika dla przedsiębiorcy D. L. nie miał żadnego znaczenia dla oceny stwierdzonego zachowania (...). Zarzucana w decyzji powodowi niedozwolona praktyka polegała bowiem na stosowaniu w podobnych umowach zawieranych z przewoźnikami niejednorodnych i uciążliwych cen. Praktyka ta dotyczyła wszystkich kontrahentów (...) w Ł.. Jak wskazał sąd okręgowy, mając na uwadze podstawową działalność powoda, polegającą na świadczeniu usług przewozu osób, należy stwierdzić, iż (...) w Ł. i pozostali przewoźnicy korzystający z terenu dworca autobusowego w Ł. są uczestnikami rynku usług przewozowych, na którym konkurują ze sobą. Wszyscy przewoźnicy są zainteresowani możliwością dostępu do terenu dworca w Ł., który jest miejscem odjazdów i przyjazdów podróży. Aby uzyskać stałą możliwość wjazdu na dworzec, przewoźnicy muszą zgodzić się na warunki narzucone im przez powoda. Gdyby nie byli do tego zmuszeni przez zarządcę dworca, na pewno nie wyrazili by zgody na ponoszenie opłat, których wysokość nie została ustalona na podstawie rzetelnej, transparentnej kalkulacji, dodatkowo na zróżnicowanym poziomie. Ponoszone przez nich opłaty mają bezpośredni wpływ na wysokość cen sprzedawanych biletów, prowadzą do zaburzenia konkurencji na rynku i wzmocnienia pozycji (...) na tym rynku kosztem pozostałych konkurentów, którzy w przeciwieństwie do niego są zmuszeni do ponoszenia dodatkowych, narzuconych im przez (...) w Ł. kosztów. Przedstawione przez powoda wyjaśnienie ustalania wysokości opłaty pobieranej od każdego kontrahenta wskazuje, że (...) uzyskuje z tego tytułu przychody w sposób niezgodny z postanowieniami umowy zawartej w Miastem Ł., które nie są uzasadnione kosztami ponoszonymi w związku z utrzymaniem dworca. Takie działanie narusza zasadę umożliwiania innym przewoźnikom korzystania z dworca za opłatą opartą na zasadzie kosztowej i może stanowić podstawę do rozwiązania umowy zgodnie z treścią jej §9. W ocenie sądu okręgowego za prawidłową metodę ustalania wysokości opłaty za każdorazowy wjazd należało uznać propozycję Prezesa UOKiK, zgodnie z którą wysokość ponoszonych przez powoda kosztów utrzymania dworca w danym okresie należałoby dzielić przez całkowitą ilość wjazdów na teren dworca w tym okresie. Ustalona tak opłata byłaby równa pod względem stawki jednostkowej dla wszystkich przewoźników i pozwalałaby na pokrycie kosztów utrzymania dworca. Jednocześnie wysokość opłaty należałoby powiązać z zakresem usług dla każdego przewoźnika w zależnościom jego potrzeb. Zdolność do narzucania przez powoda innym uczestnikom rynku nierównych stawek opłaty jednostkowej za jeden wjazd na dworzec potwierdza zawarte w decyzji stanowisko o posiadaniu przez (...) pozycji dominującej i zarzut nadużywania tej pozycji w celu stworzenia niejednorodnych warunków konkurencji na powiązonym z wyznaczonym w sprawie rynkiem właściwym, rynku świadczenia usług przewozowych. Gdyby powód nie posiadał takiej pozycji na lokalnym rynku udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego, nie możliwe byłoby, aby racjonalnie działający przedsiębiorcy z własnej woli godzili się na poddanie praktyce eksploatacyjnej, narzuconej im przez (...) w Ł.. Zdaniem sądu okręgowego działanie powoda, jako spółki Skarbu Państwa, powołanej w celu świadczenia usług dla społeczeństwa i zaspokajania potrzeb konsumentów należy

ocenić jako szczególnie szkodliwe. Narzucanie przewoźnikom zróżnicowanych i nie mających pokrycia w ponoszonych kosztach utrzymania cen wjazdu na teren dworca ma negatywny wpływ na interesy konsumentów. Prowadzi nie tylko do podwyższenia cen biletów za przejazd ale pozbawia również konsumentów możliwości korzystania z usług oferowanych przez większą ilość przewoźników i lepszej jakości świadczonych przez nich usług. Ogranicza w ten sposób konkurencję pomiędzy przewoźnikami prowadzącymi działalność na tym rynku usług przewozowych, przyczyniając się jednocześnie do poprawy i wzmocnienia swojej pozycji na tym rynku.

Jak wskazał sąd okręgowy, Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji prawidłowo uchwycił i wyjaśnił istotę sprawy, polegającą na stosowaniu przez (...) w Ł. niedozwolonej praktyki naruszającej konkurencję na rynku powiązonym, więc dotyczącej wszystkich aktualnych i potencjalnych uczestników tego rynku i wydał decyzję mającą oparcie w treści zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd okręgowy uznał, że nałożona na powoda kara została ustalona przez Prezesa UOKiK z uwzględnieniem wymienionych w art. 106 i art. 111 uokik granic i dyrektyw wymiaru kary. Brak podstaw do uznania, iż nałożona kara pieniężna została ustalona na poziomie wygórowanym i jest niewspółmierna do okoliczności stosowanej zaskarżoną decyzją praktyki.

Apelację od wydanego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając wyrok sądu okręgowego w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie – zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie, że powód nie stosował praktyki polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego w Ł. poprzez stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych i niejednorodnych cen za wjazd na w/w dworzec, stwarzając tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz uchylenie nałożonej na powoda kary pieniężnej, ewentualnie, w przypadku przyjęcia, że powód stosował przypisaną praktykę – zmniejszenie nałożonej kary lub jej uchylenie. W apelacji zawarte zostały zarzuty:

- a) naruszenia art.479^{31a}.§1 k.p.c. w wyniku błędnego zastosowania;
- b) naruszenia art.479^{31a}.§3 k.p.c. poprzez niezastosowanie ;
- c) naruszenia art. 328 k.p.c. w wyniku niewłaściwego uzasadnienia wyroku.
- d) naruszenia art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 pkt. 9, 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w wyniku niewłaściwego zastosowania wskutek przyjęcia , iż powód posiada pozycję dominującą na rynku właściwym i że powód nadużył pozycji dominującej poprzez stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów, stwarzających tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji - gdy tymczasem zdaniem powoda niewłaściwie określono rynek właściwy w sprawie, a powód nie posiada pozycji dominującej na rynku właściwym I nie stosował w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów;
- e) naruszenia art. 106 ust. 1 pkt.1 u.o.k.k, w wyniku niewłaściwego zastosowania poprzez przyjęcie, że istnieją przesłanki do wymierzenia kary określone w art. 9 u.o.k.k.
- d) sprzeczności rozstrzygnięcia ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie wskazać należy, że sąd apelacyjny podziela ustalenia faktyczne przyjęte w tej sprawie przez sąd okręgowy i przyjmuje je za własne.

Apelacja skarżącego opiera się w istocie na jednym zasadniczym zarzucie dotyczącym wyznaczenia rynku właściwego w tej sprawie. Skarżący podnosi, że niewłaściwie sąd okręgowy wyznaczył rynek właściwy jako rynek udostępniania miejsc postojowych na terenie dworca autobusowego w Ł.. W ocenie skarżącego rynkiem właściwym w tej sprawie

powinien być natomiast rynek udostępnienia miejsc postojowych na terenie miast Ł.. Konsekwencją powyższego uchybienia – jak wywodzi skarżący w apelacji – było błędne ustalenie pozycji dominującej powoda i w efekcie uznanie stosowanej przez niego praktyki za nadużywanie pozycji dominującej. Ponadto, jak podniósł skarżący, miasto Ł. jako właściciel dworca ma wpływ na udostępnianie miejsc postojowych na tym dworcu. Jest więc ważnym uczestnikiem rynku miejsc postojowych przewozów pasażerskich na terenie miasta Ł..

Z powyższym zarzutem nie można się zgodzić.

Zgodnie z art. 4 pkt 9 uokik, rynkiem właściwym jest rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Ustawa pojęcie rynku właściwego określa poprzez odwołanie się do dwóch wymiarów – wymiaru produktowego (asortymentowego) oraz wymiaru terytorialnego (geograficznego). Podstawowe kryterium wyróżnienia rynku właściwego produktowo stanowi wzajemna substytucyjność towarów z punktu widzenia ich nabywcy. Z praktycznego punktu widzenia, jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zasadnicze znaczenie dla wyznaczenia rynku właściwego mają przeznaczenie i właściwości towarów oraz kwalifikacja uwzględnianych w analizie towarów jako substytucyjnych z perspektywy ich nabywców (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013r., III SK 28/12). Towary, które nadają się do takiego samego zastosowania i które z tego powodu są przez nabywców konsumentów traktowane jako wymienne, należy zakwalifikować do tego samego rynku. Natomiast towary mające różne przeznaczenie (służące do różnych celów) mogą zostać zakwalifikowane jako należące do różnych rynków. Decydujące znaczenie mają przy tym nie tyle czynniki obiektywne, co preferencje odbiorców danych towarów. Jak wskazuje się w doktrynie, z art. 4 pkt 9 uokik wyraźnie wynika, iż dla ustalenia substytucyjności towarów miarodajny jest przede wszystkim punkt widzenia ich nabywców (tzw. substytucyjność popytowa) [zob. K. Kohutek, w: K. Kohutek, M. Sieradzka, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, LEX 2014, uwaga 9.1.1. do art. 4).

W świetle powyższego podzielić należy argumentację strony pozwanej, zawartą zarówno w zaskarżonej decyzji, jak i pismach procesowych składanych w toku postępowania sądowego, że towarem, o którym mowa w art. 4 pkt 9 uokik jest udostępnianie przystanków dworca autobusowego. Trafnie przy tym pozwany uznał, że substytutami tak określonego towaru nie są – wbrew zarzutom apelacji – inne przystanki komunikacyjne w mieście Ł.. Dworzec autobusowy z uwagi na swoją infrastrukturę oferuje bowiem nie tylko zasadniczą usługę w postaci udostępnienia miejsc do wsiadania i wysiadania z autobusu, ale również innego rodzaju usługi związane z podróżowaniem – punkty sprzedaży biletów, punkty informacji dla podróżnych, poczekalnie, zaplecze sanitarne, punkty handlowe i gastronomiczne. Ponadto skupienie na dworcu wielu miejsc postojowych umożliwia podróżnym szybkie przesiadanie się i kontynuowanie dalszej podróży. Z tych względów należy podzielić stanowisko pozwanego i zarazem sądu pierwszej instancji, że znajdują się na dworcu autobusowym przystanki nie znajdują substytutów w postaci miejskich przystanków komunikacyjnych, wiat przystankowych, czy innych punktów wyznaczonych do wsiadania i wysiadania pasażerów. W efekcie prawidłowo wyznaczony został w tej sprawie właściwy rynek asortymentowy.

Zgodnie z ustaleniami sądu pierwszej instancji, niekwestionowanymi w apelacji, strona powodowa na podstawie umowy zawartej z miastem Ł. była użytkownikiem i zarządcą dworca autobusowego. Na podstawie tej umowy powód w szczególności uprawniony był do ustalenia wysokości opłat za korzystanie z miejsc postojowych na dworcu przez innych przewoźników. Nie można przy tym podzielić zarzutów skarżącego, który wskazuje, że na tak wyodrębnionym rynku właściwym poza powodem działa również właściciel dworca – miasto Ł.. Skarżący w swoich wywodach pomija jednak fakt – trafnie podnoszony przez pozwanego w odpowiedzi na apelację – że na mocy porozumienia zawartego przez powoda z miastem Ł., powód był wyłącznym i jedynym zarządcą tego dworca, ustalającym warunki udostępnienia miejsc postojowych na dworcu, w tym wysokość opłat pobieranych z tego tytułu. Działalność taka nie była natomiast prowadzona przez miasto Ł., któremu przysługiwało jedynie – jako właścicielowi – prawo kontroli prawidłowości realizowanych przez powoda postanowień umowy o zarządzanie dworcem. Warunki korzystania z dworca były natomiast każdorazowo określone w konkretnej umowie zawieranej przez powoda z danym

przewoźnikiem. W efekcie działania miasta Ł. nie miały w tym zakresie znaczenia dla wyznaczenia rynku właściwego w tej sprawie.

W świetle powyższego za bezzasadne uznać należy pozostałe zarzuty apelacji skarżącego bazujące w istocie na zarzucie wadliwego ustalenia rynku właściwego w tej sprawie pod względem produktowym. W szczególności trafnie sąd okręgowy ustalił, że na tak określonym rynku właściwym powód jest monopolistą, zaś jego pozycja dominująca nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Przypisane powodowi praktyki nadużywania pozycji dominującej na rynku właściwym polegające na stosowaniu w umowach z poszczególnymi przewoźnikami uciążliwych i niejednorodnych cen za świadczenie polegające na zezwoleniu na wjazd na dworzec i korzystanie z miejsc postojowych, nie zostały w apelacji w żaden sposób zakwestionowane. W efekcie niezasadne są również zarzuty naruszenia art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 pkt. 9 i 10, a w konsekwencji art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bazujące na odmiennym wyznaczeniu przez skarżącego rynku właściwego w tej sprawie. Bezzasadnie w końcu skarżący podnosi zarzut naruszenia przez sąd okręgowy art. 479^{31a} § 1 i 3 k.p.c. Sąd okręgowy bowiem słusznie uznając brak podstaw do uwzględnienia wniesionego przez powoda odwołania od decyzji Prezesa UOKiK, odwołanie to oddalił. Natomiast podniesiony zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. nie został w żaden sposób uzasadniony, w szczególności zaś skarżący nie wskazał w czym upatruje wadliwości sporządzonego w tej sprawie przez sąd pierwszej instancji uzasadnienia.

Z tych wszystkich względów wniesiona w tej sprawie apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) nakazując zapłatę na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w tego rodzaju sprawach.